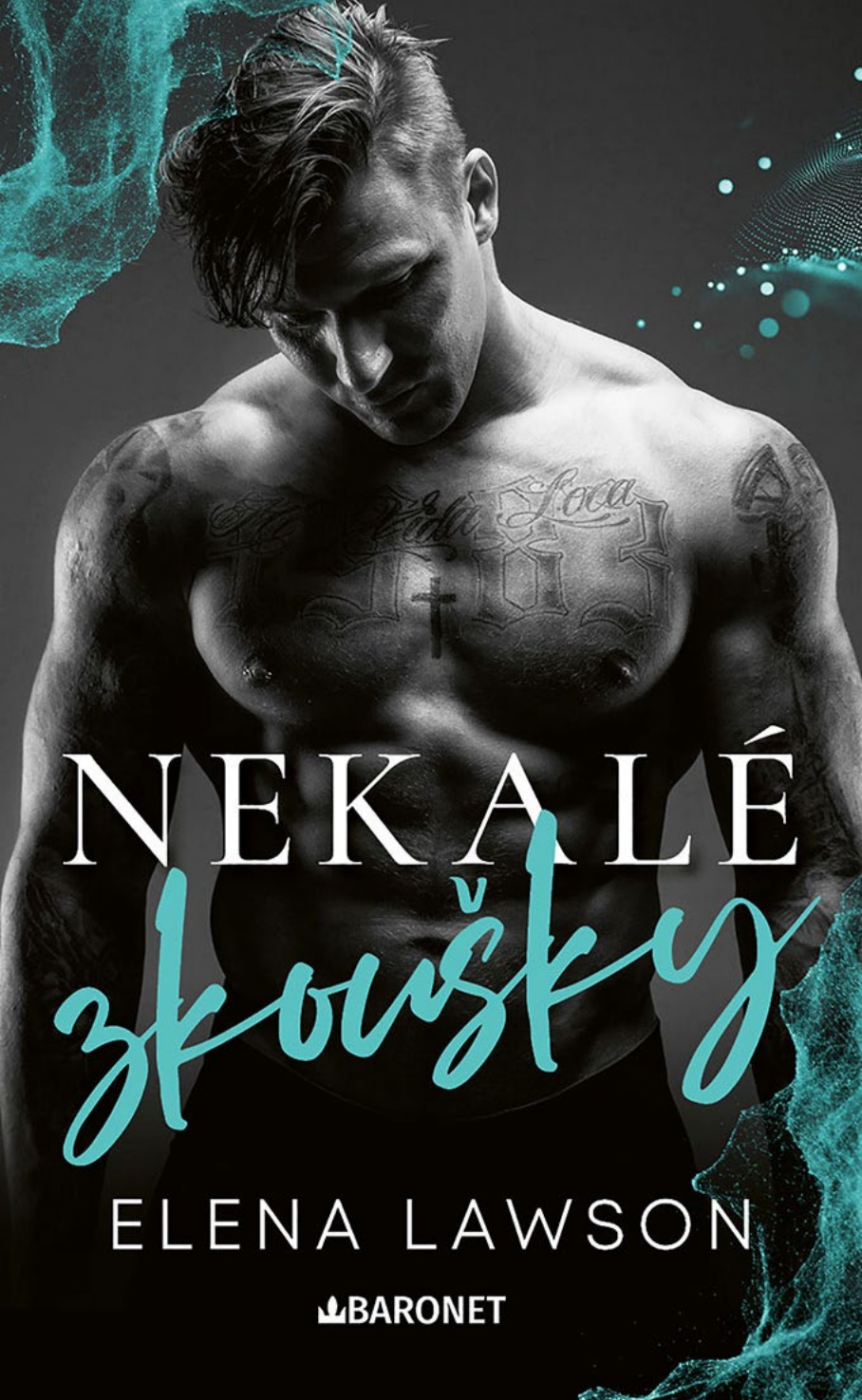

NEKALÉ

zkoušky

ELENA LAWSON

 BARONET

Nekalé zkoušky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Elena Lawson

Nekalé zkoušky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEKALÉ
zkoušky

Vrány z Briarovy akademie 2

NEKALÉ *zkoušky*

ELENA LAWSON

 BARONET

1. KAPITOLA

Rook

V mém pokoji stál duch v podobě Avy Jade. Její mrštná postava mě vyčkávavě pozorovala od nohou postele a kolem ní zářilo světlo.

Co tady dělá? Když jsem cestou do vlastní postele procházel kolem dveří volného pokoje, Grey tam zrovna vyměňoval zámek.

Ona spala uvnitř na břiše, obličejem na polštáři.

Vytuhla tam.

Bráchové se ji tam chystali zamknout.

Nepochyboval jsem o tom, že by neměla problém se odtamtud dostat, nečekal jsem však odplatu tak brzo. Mými zatemňovacími závěsy nepronikala ani kapka světla, což znamenalo, že usnula teprve asi před hodinou nebo dvěma.

„Avo Jade?“

Můj hlas zněl prázdně. Tlumeně, jako bych mluvil přes látku.

Povytáhla koutek úst do ostrého úšklebku a zvedla dýku. V ocelové čepeli se odrazilo světlo z chodby za ní a bodlo mě do očí. Ava Jade otáčela čepel v prstech.

Ztvdlo mi péro.

„Přišla ses pomstít?“ zeptal jsem se a pomalu odkopl tlustou deku zakrývající moje nahé tělo. Založil jsem si ruce na polštáři za hlavou, abych se nadzvedl a líp na ni viděl.

„No tak, Duchu,“ popíchl jsem ji a pohnul pánví na matraci, aby měla ničím nerušený výhled na moje mužství.

Povýšeně sklopila zrak a prohlížela si mě. Vpíjela se do něj očima, jako by do sebe nasávala každý centimetr.

Hodila dýku.

Zavřel jsem oči.

Zabodla se do dřevěného čela postele a závan vzduchu na čerstvé řezné ráně mě probral zpátky do života. Dotkl jsem se dvěma prsty tváře a cítil, že jsou vlhké.

Zasténal jsem a kousl se do kroužku ve rtu. Ten pohyb zesílil pálení v ráně.

„No tak,“ škádlil jsem ji. Pokud má být mým popravčím ona, rád přijmu trest za zločiny svých bratrů. „Jsem připravenej.“

Zajiskřilo jí v očích a přeskočila spodní čelo postele. V mžiku byla nade mnou a přitiskla mi k hrdlu další dýku. Zachvěl jsem se a zaklonil hlavu, aby měla lepší úhel.

Přiblížila se ke mně a její teplý dech mě polechtal na uchu. „Kdybych tě chtěla zabít, už bys byl mrtvej.“

„Tak co chceš?“

Sevřela mi v pěsti péro a já ztuhl. Moje tělo zareagovalo na její dotek tak, jak ještě nikdy dřív.

Zaplála mi nervová zakončení.

Byl jsem jak v jednom ohni.

Zatracený žár. Přímo jsem hořel.

A pro ni klidně shořím na prach. Stačí, aby škrtla sirkou.

Ava Jade sjela čepelí po mém hrdle na klíční kost, lehce mě škrábala na hrudi a pokračovala po břiše až k péro tvrdému jako skála. Stále ho svírala v pěsti.

Její těsně stisknuté prsty sklouzly po ptáku o kousek níž. Při tom drobném pohybu jsem zasténal a toužil přirazit boky do její dlaně. Jenže pak mi po kořenu přejela ostrou stranou čepele. Do hajzlu.

„Řekni mi, co chceš ty...“, škádlila mě hlasem, v němž zvráceně zaznívala touha i nenávisť.

S povzdechem jsem pootevřel rty.

„Řízní mě. Spal. Nech vykrvácet. Jsem tvůj.“

Přesunula váhu a já vzepjal boky, protože sevřela žalud v horké a vlhké puse a...

„Rooku!“ Chodbou se odrážel Corvův hlas.

Když mi Ava Jade přejela jazykem po špičce, zatnul jsem zuby a ostře se nadechl.

Ted' ne, Corve.

„Rooku, vstávej.“

Pohnul jsem se – zabořil jsem jí ruce do vlasů, abych ji udržel na místě, stiskl prsty v hedvábných loknách a přirazil boky nahoru. Šukal jsem jí pusou, zatímco mi tiskla čepel ke stehenní tepně dost silně na to, abych nezapomněl, kdo tady ve skutečnosti velí.

Něco mě praštilo do hrudi. Se zaklením na rtech jsem se probudil a vyškrábal se do sedu. Hlava se mi stále točila, jako bych byl z té holky opilý.

„Co sakra chceš, Corve?“

„Vylez z postele,“ nařídil mi nevrle jako vždycky, s kyselým úšklebkem na tváři.

Sakra, kvůli tomu, že nemůže spát on, přece nemusí ničit spánek nám ostatním. Náhodou se mi zrovna zdál ten zatraceně nejlepší sen za celé dlouhé roky.

Teda ten jediný sen za celé roky. Tak vzácný a tak skutečný, že jsem si myslel...

„Píšeš dneska test ze sociologie,“ zabručel Corvus a cestou z mého pokoje za sebou zabouchl dveře.

„Odjíždíme za deset minut,“ zavolal ještě z chodby.

Svalil jsem se zpátky na polštář a nechal ruku dopadnout na potem pokrytý hrudník.

Nemívám sny.

Už od dětství se mi nic nezdá.

Když mě přemůže spánek, upadnu do temnoty. Otu-
pí mi smysly. A když se probudím, mám pocit, jako
by mezi večerem a ránem neuplynul vůbec žádný čas.
Jediným důkazem je světlo nového dne, rozbolavělé
svaly a ranní erekce.

Zvedl jsem příkrývku a zamračil se na napuchlý ža-
lud žadonící po úlevě. Obraz Avy Jade, ještě před pár
vteřinami tak živý, se začal vytrácet. Pevně jsem za-
vřel oči a snažil se ho v hlavě udržet.

Jenže se mi vytrácel a rozplynul se dřív, než jsem si
ho mohl uložit do paměti.

„Krucí,“ zasténal jsem a přetočil se na bok, abych
z nočního stolku popadl mobil. Když mě světlo dis-
pleje na okamžik oslepilo, škulb jsem sebou, protože
si moje oči ještě nepřivykly.

Odeslal jsem zprávu a pak se přinutil vstát z postele.

Já: *V kapli.*

Odpověděla, právě když jsem na sebe natáhl džíny
a ponožky.

Neznámé číslo: *Budu tam za patnáct minut.*

S úsměvem jsem zavrtil hlavou a se zavrčením za-
strčil tvrdé péro pod opasek kalhot. Hodil jsem na se-
be tričko a prohrábl si vlasy, aby získaly trochu tvar.

Sprcha by mi bodla, ale vykašlal jsem se na to. Paní
Juneové to vadit nebude.

Když jsem vyšel z ložnice, zastavil jsem se na chod-
bě. Oči mě v denním světle ještě pořád pálily.

Dvěma prsty jsem zkusil stisknout kliku na dveřích pokoje, kam Grey v noci uložil ke spánku Avu Jade. Byly zamčené. Když jsem se zaposlouchal, slyšel jsem, jak uvnitř tichounce pravidelně dýchá.

Grey vyběhl na konci chodby po schodišti nahoru, ale sotva mě uviděl u jejího pokoje, zarazil se.

Kývl jsem k zamčeným dveřím a povytáhl obočí, abych mu mlčky položil otázku.

Povzdychl si a přišel ke mně, aby mě odtáhl z chodby a po schodišti dolů.

S vyschlým hrdlem jsem se ohlédl, její dveře mi však zmizely z očí, protože jsme už vešli do kuchyně.

„Nech ji spát,“ řekl mi Grey. „Kontroloval jsem ji asi před půl hodinou a ani se nezavrtěla. Je vyčerpaná.“

„Necháme ji tady?“

„Dveře jsou zamčený,“ prohlásil Corvus, když vešel do kuchyně z opačné strany, a otevřel lednici, aby z ní popadl energeták. „Grey se sem o obědovou pauzu vrátí a vyzvedne ji.“

Zasmál jsem se a zavrtěl nad tím hlavou. Přejel jsem si palcem po spodním rtu a uculil se.

„A co když se probudí dřív?“ zajímalo mě.

Corvus se otočil, odtáhl láhev od rtů a otřel si hřbetem ruky lesk, co na nich zůstal. „Pak zjistí, kde je její místo.“

Zakroutil jsem hlavou a kousl se do kroužku ve rtu, abych se nerozesmál. Byl by pak ještě mrzutější než teď, a já dneska neměl náladu šťourat do medvěda. Možná později.

„Neprobudí se,“ ujistil mě Grey. „Když jsem se na ni byl podívat, spala jako zabitá. Vsadím dvacet babek, že až se pro ni v poledne vrátím, ještě nebude vědět o světě.“

Stiskl jsem rty do úzké linky.

„Zabije tě,“ zamumlal jsem a protáhl se kolem Greye, abych si ze stále pootevřené lednice vzal láhev vody. „Tak jedem už, nebo co? Mám něco na práci.“

Proklouzla dveřmi kaple jako zloděj plížící se noci a rychle se obrátila, aby za sebou zaklapla velký dřevěný panel. Když zámek hlasitě cvakl, šklubla sebou.

„Ahoj, Caroline,“ přivítal jsem ji a s úsměvem se opíral o zadní řadu.

Když se otočila a uviděla mě, svraštila obočí, zřejmě zmatená ze stavu mého oblečení a něčeho na mém krku. Podle toho, že to bylo cítit jako písek, jsem odhadoval, že jde o zaschlé bláto po tom, co jsme v noci Esu kopali hrob.

„Nějakej problém?“ zeptal jsem se.

Okamžitě zavrtěla hlavou, olízla si rty a došla ke mně. Pohupovala boky a tváře jí pod make-upem zrudověly.

Paní Juneová se ke mně natáhla pro polibek, mně se však obrátil žaludek. Zastavil jsem ji a drsně jí sevřel krk. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne,“ zavrčel jsem ochraptěle. „Na kolena.“

Oči jí zasvítily a s úsměvem si klekla. Rozepnula mi džíny a znovu si navlhčila rty.

Položil jsem jí ruku na hlavu, a zatímco mi vytahovala péro z kalhot, rozcuchal jsem jí úhledný blond drdol. Když si mě vzala do pusy, zaklonil jsem hlavu a čekal, až mě ovládne touha.

Olizovala mi ochablého ptáka a sevřela kořen v ruce, aby mu pomohla, protože se stále nevracel do tvrdého stavu, v němž byl předtím.

Dráždila mi koule tak, jak to mám rád, horlivě pracovala jazykem a dvojnásobně pumpovala pěstí.

Došla mi trpělivost. Sevřel jsem v ruce její vlasy a vrazil jí péro hluboko do pusy, až začala dávit.

Dusila se a sténala, ale s radostí pro mě široce otevřela pusu a dovolila mi, abych si s ní dělal, co jsem chtěl.

Až na to... že jsem to nechtěl.

Přes mlhu mých myšlenek se jako duch prodral obraz Avy Jade a já se zašklebil a jízlivě se usmál na paní Juneovou, která měla problém dýchat. Pak se mi v hlavě vynořila živější představa. Jak večer po mém zápasu ležela pode mnou, jak jsem ji tiskl stehny k chodníku a držel ji na místě. Jak na mě hleděla.

S panikou v očích.

„Kurva,“ zasyčel jsem, zatnul zuby a vysunul se Caroline z pusy.

Zírala na mě s očima uslzenýma od toho, jak se dusila, a rozmazaná řasenka jí stékala po levé tváři.

Před týdnem bych jí ošukal pusu tak, až by ji bolelo hrdlo.

Před týdnem bych ztvrdl už jen z pohledu na její uslzené oči a rozmazané šminky.

Před týdnem mě totiž nepronásledoval obraz Avy Jade Masonové.

„Co-co je?“ zeptala se Caroline zadýchaně. „Chceš radši můj zadek? Můžeš –“

„Vypadni.“

Výraz jí zvadl. „Cože?“

„Vypadni sakra odsud.“

Nepohnula se, tak jsem se sehnul, odstrčil ji ruku od stále ochablého ptáka, chytil ji za krk a přinutil ji vstát. Polekaně vykřikla a odtahovala se, škrábala mě do ruky a zápěstí a snažila se ustoupit dál. „Ale...“, zasténala, slova v ní však odumřela, protože jsem jí sevřel hrdlo ještě silněji.

Netvor ve mně vystrčil ošklivou hlavu a zpevnil mi tělo. Široce jsem se rozkročil. V prázdnosti v mé hrudi se ozvěnou ozývalo bušení srdce.

„Caroline,“ varoval jsem ji a odmrštil ji. Po tom tlaku na průdušnici zakašlala. Zalapala po dechu, až ho konečně chytila, vrávoravě se otočila na podpatcích a odešla. Ani se neohlédla.

Když se za ní zabouchly dveře kaple, promnul jsem si dlaní čelist.

Zapnul jsem si džíny a dal si hlt whisky z placatky v zadní kapse, abych zahnal toho netvora zpátky do klece.

Mám zatracený problém.

Whisky na zkrocení toho monstra pomáhá jen minimálně.

Zapálil jsem si cigaretu, zhluboka se nadechl a vyfoukl kouř směrem k oltáři.

Cigarety pomáhají otupit jeho hrany.

Ale sex...

Je to úplně stejně důležité opatření proti temnotě, co ve mně narůstá.

Krucí.

Uculil jsem se, protože mi to připadalo směšné. Je k smíchu, co s námi všemi ta holka dělá.

Bod pro Ducha.

Nula bodů pro Vrány.

2. KAPITOLA

Ava Jade

V ústech jsem měla pachut' po olovu a whisky.

Toho jsem si všimla jako první, když jsem v úterý ráno otevřela oči. Potom jsem zjistila, že jsou zamčené dveře.

To jako vážně?

Zamkli dveře.

Co si jako myslí? Že jsem amatérka?

Zkusila jsem kliku podruhé a obrátila oči v sloup. Po Rookově whisky a prožité hrůze jsem měla ještě otupělé prsty a těžké tělo. Někdy v časných ranních hodinách jsem dovolila Greyovi, aby mě odvedl do tohohle volného pokoje. Byla jsem omráčená a točila se mi hlava ze všeho, co se stalo a co se ještě stane teď, když mě nutí podstoupit ty zkoušky.

„Hej!“ zakřičela jsem přes dveře ochraptěle, protože se moje hlasivky domáhaly kávy, než budou řádně fungovat. Zabouchala jsem pěstí na dřevo a zavolala podruhé: „Greyi!“

Zavřela jsem oči a pozorně naslouchala, jestli neuslyším kroky, ale marně. Jediné zvuky, které se Vraním hnízdem ozývaly, byly takové ty strašidelné, co

domy dělávají, když v nich nikdo není. Hučení a šum klimatizace, škrábání větví po okenních panelech, vrzání napínajících se dřevěných prken.

Když už jsem to zmínila, v téhle komoře, nebo co to bylo, žádná okna nebyla.

Možná to skutečně je komora, co já vím? A jenom ji přebudovali na ohavný pokoj pro hosty o rozměrech tři na tři metry. S hrbolatou úzkou postelí u stěny a rozviklaným nočním stolem, ostatní nestálo za řeč. Ovšem bylo tu čisto, nikde ani smítko prachu.

Upřímně, byl to lepší pokoj, než jsem měla v Lennoxu, jenže jsem si zvykla na luxusní apartmá, v němž bydlím s Beccou na Briarově akademii. A ta sprcha...

Hmm, ta by se mi teď hodila. Cítla jsem, že mám pod nehty hlinu a jehličí ve vlasech. A pokožku ulepenou starým potem.

„Bud' otevřete ty dveře, nebo je sakra otevřu sama,“ zkusila jsem to naposledy a naklonila hlavu na stranu, abych si protáhla krk. Zakroužila jsem rameny a zhluboka se nadechla, abych probudila ztěžklé údy.

„Fajn,“ zabručela jsem. „Jak chcete.“

Měla jsem stále svoje dýky, ale nic dost malého, čím bych se mohla pokusit odemknout zámek, navíc to byl takový, co se používá na exteriérové dveře. Na klíč. A vypadal jako nový. Uvažovala jsem, jestli ho tam namontovali, zatímco jsem spala. Nevzpomínám si, že bych cestou sem zahlédla tak robustní zámek. Určitě bych si toho všimla. Aspoň myslím.

V noci jsem byla fakt vyčerpaná. Očividně jsem si ani neuvědomila, že z pokoje nevedou jiné východy.

Tyhle Vrány budou moje smrt.

To, že jsem usnula oblečená, taky znamenalo, že jsem měla svoje boty. Tenisky sice neodvedou tak dobrou práci jako moje kanady, ale musí mi stačit.

Rozhýbala jsem se, protahovala si lýtkové a stehenní svaly a otáčela kotníky.

Potřebuju jen tak akorát zatlačit na to správné místo...

Vrazila jsem patou do dveří, o pár centimetrů výš, než jsem chtěla, ale i tak se zachvěly a železný zámek začal povolovat. Kdyby šlo o exteriérové dveře, byla bych v háji, naštěstí tu však měli jenom interiérové, které jdou prolomit.

Druhý kop mi otřásl nohou, až jsem se zašklebila. S každým dalším kopem jsem ty zmetky po jednom proklínala.

„Táhněte.“

„Do.“

„Hajzlu.“

Kliky dopadly na podlahu a zazvonily. Dveře se otevřely, kolem zámku rozlámané na třísky. Visely pouze na jednom pantu.

„Parchanti,“ zaklela jsem ztěžka, popadla dech a vyrazila ven. Na chodbě jsem došla k prvnímu oknu, sevrěla parapet a vykoukla na příjezdovou cestu. Rover jsem nikde neviděla.

Co je za den?

Úterý.

Správně.

Vypadalo to, že je ještě dopoledne. Fakt mě zamkli v pokoji bez koupelny a odjeli do školy?

Řekli mi, že na mě musí dohlížet. Tu část rozhovoru si pamatuju. Mluvili o tom, že jsou za mě vůči Dieselovi zodpovědní. Ten mi navíc nedůvěřuje. Proč by taky měl? Já bych si taky nevěřila.

Našla jsem cestu do obývacího pokoje a rozhlížela se po konferenčním stolku a gauči, dokud jsem neviděla svůj mobil. Stiskla jsem tlačítko na straně, ale displej zůstal černý. Telefon umřel.

Jak jinak.

Letmo mě napadlo, že bych párkrát prořízla tu luxusně vypadající sedačku, nakonec jsem se však rozhodla, že mi to nestojí za to, abych musela později brousit čepele. Nemohla jsem ale dovolit, aby jim jenom tak prošlo, že mě tu zamkli. Musejí vědět, že nejsem nějaký mazlíček, kterého můžou zavřít do klece. Ať už si myslí cokoli, ať už mají jakékoli rozkazy.

Trvalo mi asi deset minut, než jsem ve skříní na chodbě v patře našla v malé bedně na náradí křížový šroubovák. Dalších patnáct minut mi zabralo, než jsem ze dveří každé ložnice i koupelny v domě odšroubovala kliky. Nastrkala jsem je do povlaku na polštář a hodila si ho přes rameno.

Rozdílů mezi jejich pokoji si nešlo nevšimnout. Stačil mi jediný pohled, abych poznala, komu který patří.

Samotnou mě to překvapilo tak, až mi to nebylo příjemné. Nechtěla jsem je znát, ale prostě to tak bylo. Ať už se mi to líbí, nebo ne, vetřeli se mi do života. Usídlili se v mé mysli. Zakořenili mi v kostech.

Corvova ložnice byla moderně uspořádaná, s tmavými barvami látek a kávovými tóny dřeva. Každá věc měla svoje místo, nebylo tu však nic osobního. Žádné plakáty na stěnách, žádné knihy ani cédéčka. Nic, co by mi potvrdilo, že mu pokoj patří, pouze ta sterilní atmosféra, jako by ložnice vystoupila ze stránek časopisů.

Greya prozradil jeho pracovní stůl.

Neustlaná postel mohla patřit i Rookovi, ale stůl, to byl typický Grey. V jednom rohu stála lampa na čtení a učebnice měl úhledně uložené u stěny. Ležela tu spousta sešitů a... tablet na kreslení. To jsem nečekala, ale ani mě to nepřekvapilo. Zajímalo by mě, jestli je v tom dobrý.

V Rookově pokoji jsem toho moc neviděla, protože měl zatažené zatemňovací závěsy, takže sem skoro neproniklo denní světlo. Žárovka ve stropním svítidle byla buď spálená, nebo možná úmyslně vytažená z objímky. Ale vonělo to tu jako on. Cítila jsem whisky, tabák a mužnou vůni, ze které mi bláznily hormony. Nepotřebovala jsem světlo, abych rozeznala prázdné krabičky od cigaret, oblečení a láhve rozházené po podlaze. Z jedné strany široké postele visela k zemi kožešinová příkrývka. Fakt z kožešiny, sakra. Protože tu mluvím o Rookovi, uvažovala jsem, jestli je pravá. Vypadala jako z černého medvěda. Podle velikosti asi spíš z několika medvědů.

Hodně štěstí se spaním v tmavé jeskyni bez kliky na dveřích, kreténe.

A hodně štěstí, až budeš potřebovat na velkou.

Se svým pokladem jsem seběhla po schodišti dolů a navzdory dvěma nebo třem kilům přidané váhy zbytečného železa jsem se cítila lehce. Vyšla jsem z hlavních dveří a otočila se, abych do kamery nad vchodem ukázala prostředník. Vydala jsem se dozadu za Vraní hnízdo a pak dál mezi řídkým porostem stromů a po malé skalnaté stráni nahoru až k útesu. Odtamtud jsem shlédla na kamenitý břeh pod sebou.

Překlopila jsem povlak na polštář přes skalní římsu a s radostí sledovala, jak se kovové kliky valí ze srázu dolů jako zvonečky a cinkají na skále, dokud konečně nespočinuly v bílých vlnách a nepohrbyly se do písku.

Povzdychla jsem si a zadívala se k horizontu. Slunce vykouklo z narůžovělého rozmlženého mraku a zahřálo mi tváře. Na minutu jsem skoro mohla předstírat, že se můj život za posledních čtyřiaadvacet hodin nepřevrátil vzhůru nohama a že taky nepadá z útesu.

Ta minuta však uplynula a můj vítězoslavný úsměv uvadl.

Do háje.

Otočila jsem se a pomalu se rozběhla kolem Vraního hnízda mezi stromy, směrem k Briarově akademii. Nohy mi skoro při každém kroku protestovaly, ale zvládla jsem to. Zadními dveřmi jsem nepozorovaně vklouzla do budovy a pospíchala ke svému pokoji.

Na okamžik jsem zpanikařila, protože jsem si nebyla jistá, jestli mám klíč, ale vzpomněla jsem si, že jsem ho bezpečně zastrčila do většinou zbytečné kapsičky ve vnitřní straně kalhot.

„Bec?“ zavolala jsem a přimhouřila oči na hodiny v kuchyni. Bylo po jedenácté. Ještě nezačala přestávka na oběd, takže bude pořád na chemii a já bych měla být na matice. Nemohla jsem se dočkat, až mi nepochybně dorazí zpráva od tety Humphreyové, protože jí ze sekretariátu určitě zavolají, že jsem nepřišla na výuku. Úplně jsem se na to těšila.

Kafe bude muset počkat. Nejdůležitější ze všeho je teď sprcha. Už i můj pot se potil a měla jsem podezření, že ten kyselý zápach, co jsem cítila, je můj vlastní.

Cestou do koupelny jsem dala nabít mobil a slíbila sama sobě, že přijdu na to, co se svým životem udělám, jakmile si dám kafe a nebudu páchnout jako mršina.

3. KAPITOLA

Corvus

„Který dveře?“ zeptal se Rook, když jsme zdolali schodiště. Trojice holek prchala opačným směrem a něco si šeptala.

„Tyhle,“ zavrčel jsem otráveně a záda se mi napjala, když jsem ukázal prstem na její pokoj. Jinak hladké dveře označovala stříbrná číslice tři.

Rook zkusil kliku. „Je zamčeno.“

Zabouchal jsem třikrát na dřevo a to bušení se k nám na dlouhé chodbě holčičích kolejí ozvěnou vracelo.

Nepřišla otevřít.

Sevřel jsem vlasy do pěsti a hlasitě zavrčel. Prokrisťta, proč tam nemohla zůstat dřepět? Grey měl v plánu pro ni o obědové pauze přijet, pustit ji a odvézt do školy na odpolední vyučování.

Byl to kruci jeho nápad ji tam nechat, aby se mohla vyspat. Souhlasil jsem s tím jenom proto, že vyměnil zámek a zavřel ji tam. A protože jsem pochyboval, že se tak brzo probudí.

Když jsem se na ni byl podívat, nevěděla o světě. Ležela roztažená na břicho a jedna noha jí visela z mat-

race, jako by se tam prostě svalila a ani se nenamáhala pohnout, aby si našla pohodlnější polohu.

Zabíjel bych za to, abych mohl takhle spát. Aspoň jednou.

„Greyi,“ ucedil jsem mezi zuby a ustoupil, aby mohl jít blíž ke dveřím. Klekl si na koleno, vytáhl peněženku a z kapsičky na platební kartu vylovil dvě spony na otevření zámku.

Netrvalo mu to ani patnáct vteřin a byli jsme uvnitř.

Před námi se rozevřelo její sdílené apartmá. Vzhledem k vysokým oknům, z nichž proudilo denní světlo, by mohl široký prostor jasně zářit, jenže ho pohlcovaly všechny ty černé barvy. Černá pohovka, černé stoly, černé skřínky v kuchyni. Dokonce i koberec pod našima nohama byl černý.

„AJ?“ zavolal Grey, ale já už jsem se pohnul. Slyšel jsem totiž z pokoje napravo puštěnou sprchu. Zamířil jsem ke dveřím a ramenem do nich vrazil. V ložnici jsem ucítil její vůni. Citrusové ovoce a slaný karamel. Ztuhly mi čelisti.

Vešel jsem do koupelny zrovna ve chvíli, kdy ze dveří sprchového koutu vysunula ruku. Mezi mokřými tmavými vlasy jí zasvítily divoké oči a s jekotem po mně hodila dýku.

Vyhnul jsem se jí jen taktak. Ustoupil jsem doleva a čepel se zaryla do dveří v místě, kde jsem měl ještě před necelou vteřinou hlavu. Zabíla by mě, sakra.

„Vrabčáku! Co to kurva děláš?“ zaklel jsem a zíral z dýky na ni a zpátky.

„Co to kurva dělám?“ zavyla a vystoupila ze sprchy celá mokrá a tak, jak ji pánbůh stvořil. Moje zuřivost se přeměnila v něco mnohem žhavějšího. „Co jste to kurva provedli vy?“

Rozhněvaně strhla z háčku osušku, aby se zakryla, a já otevřel pusku, abych něco namítl, jenže ona se na mě zadívala tak, jako by mě chtěla zabít, kdybych se odvážil. Netušila, že bych moc rád viděl, jak by se o to pokusila.

Za mými zády se zjevil Rook a za ním i Grey.

„No super, takže teď tu máme párty,“ zasyčela a zastrčila si růžek osušky mezi pevná malá prsa.

„Můžu to přetočit zpátky?“ požádal Rook, a zatímco se kousal do kroužku ve rtu, přimhouřenýma očima pozoroval její tělo. „Myslím, že mi utekla hlavní show.“

Ava Jade protočila panenky. „Měla bych vám všem vydloubat oči, sakra,“ prohlásila, ale poznal jsem, že jí rychle dochází plyn. Vyčerpání jí stahovalo koutky kolem očí a obvykle zářivá opálená barva její pokožky vybledla.

A nemohl jsem si nevšimnout podlitin.

A jizev...

Krátká osuška je nedokázala zakrýt. Na stehnech měla v úhledných řadách jizvy zvrásněné bílé kůže.

Pořezala se sama.

Povytláhl jsem horní ret do úšklebku. Rád bych našel viníka, na kterého bych to hodil. Kterému bych rozbil hubu. Abych mu kvůli jejímu trápení zakroutil krkem.

Zarazil jsem se a se zatnutými zuby ut'al ty myšlenky v zárodku.

„Nemůžu uvěřit, že jste mě zamkli v tak prťavým pokoji,“ řekla, a když přišla blíž, odstrčila si těžkou hřívu mokrých vlasů z obličeje. Zdálo se, že ji vůbec netrápí, že jsem ji viděl celou nahou.

„Hm, uхни mi z cesty, jinak...“ zavrčela na mě a protáhla se kolem nás všech do ložnice.

„Co jste si sakra mysleli, že budu dělat? Zůstanu tam jak hodnej pejsek? Že vám možná ohryžu nábytek, až budu mít hlad? Že se vyčurám na podlahu? A že zavrtím ocáskem, až se vrátíte domů?“

Rook si odfrkl.

„O obědový pauze bych pro tebe přijel,“ řekl Grey na svou obranu.

Prudce se k němu otočila a propálila ho pohledem tak, že by z něj zbyl jen popel, kdyby to skutečně dokázala.

Nechápu, že jsem to v ní neviděl od začátku.

Tu její sílu.

Jestli chceme, aby to celé přežila, musíme ji zkrotit.

Sevřel jsem si kořen nosu. Rook se opřel o stěnu a uvolněně si založil ruce na hrudi, zatímco se Ava Jade přehrabovala v šatníku. Sledoval ji jako vyhladovělý lev před hostinou. Upřeně. Jako by mu, až po ní vyrazí, nestačily její maso a kosti, jako by usiloval i o její srdce. O její duši. Takovou posedlost jsem u něj nikdy neviděl, dokonce ani když fetoval, a tuhla mi z toho krev v žilách.

Zpoza hromady riskantně poskládaných džín čouhala tmavá sportovní taška. Popadl jsem ji a podal Greyovi. „Sbal jí věci. Odvezeme ji zpátky do Hnízda.“

Avě ztuhla záda, ale neotočila se. Došla k okraji postele, upustila osušku a dopřála nám ničím nerušený výhled na svůj zadek.

Bože můj.

„Po tom dnešním drsným probuzení jsem si dala fakt úžasnou sprchu...“

Když se sehnula, aby si oblékla tanga a džíny, a pak poskočila na místě, aby je vytáhla přes pevný zadek až do pasu, ztvdlo mi péro. Sžírala mě touha přivázat ji k posteli a šukat ji, až by křičela a ochraptěla.

Naběhly mi svaly a erekce se mi tvrdošíjně probíjela do nohavice.

„A rozhodla jsem se, že si celou tu věc nechám ujít. Nepůjdu do toho.“

„Do čeho?“ ucedil jsem mezi zuby, když si přes hlavu přetáhla obepnuté tílko, aniž by si pod tenkou tmavě modrou látku oblékla podprsenku.

„Do těch zkoušek,“ odpověděla, přes rameno po mně střelila zlostným pohledem a povytáhla obočí. „Nemám zájem do toho vašeho prokletého kultu vstoupit.“

„Kultu?“ zopakoval Rook, zamžoural a vzápětí přikývl, jako by s jejím popisem souhlasil.

„Do té sekty,“ zkusila jiné slovo a převalovala ho na jazyku. „Ať už tu bandu hříšníků převlečených za Světce nazýváte jakkoli.“

„Na to už je pozdě, AJ,“ vysvětlil Grey a opřel se o okraj jejího pracovního stolu. Sílicí denní světlo prohlubovalo stíny kolem jeho očí. Naše role se na chvíli vyměnily. Ani on v noci nespál. Slyšel jsem ho, jak přechází po pokoji. Listoval v něčem až do rána. „To už jsme probírali.“

Opravdu si Ava Jade myslí, že má jinou možnost? Frustrace mi zahřívala krev, až jsem ztrácel rovnováhu a musel zatnout zuby, abych nezavrával. Minulá noc nebyla jediná, kdy jsem nespál. Trvá to už několik nocí. Kostí mě tíží vyčerpáním a svaly se mi kvůli nedostatku odpočinku a námaze chvějí.

„Už to začalo,“ pronesl jsem vážným, strohým hlasem. „Tvoje první zkouška může být třeba už dneska. Nebudeme o všech vědět předem. Může k tomu dojít kdykoli a kdekoli.“

„Jo, jo. A terčem může být kdokoli a cokoli. Pokud odmítnu, umřu. Jestli to nezvládnou, umřu. A pokud tu

celou blbost nějak přežiju, budu v tom až po uši, takže váš drahej tatíček nade mnou bude mít po zbytek mýho života moc. Vzpomínám si.“

„Měla bys být vděčná, Vrabčáku. Kdyby to Grey neudělal, už bys ležela pod drnem...“

„Cha!“ odfrkla si a zatvářila se vztekle. Přistoupila ke mně, dloubla mě dvěma prsty do hrudi a šťouchla tak do bestie ve mně. „Kdybych *já* neudělala to, co jsem udělala, byl bys to *ty*, kdo by ležel pod drnem.“

Zacukal mi sval v čelisti a Ava Jade si musela všimnout něčeho v mém pohledu, protože o krok ustoupila a s úšklebkem sklonila ruku.

„Nemůžeš se z toho nijak vykroutit,“ připojil se k diskuzi Rook a přezíravě pokrčil ramenem.

Ava Jade zaklapla pusou. Poznal jsem, že už přemýšlí o způsobech, jak přesně by to mohla udělat. Ovšem pochybuju, že by se s námi o ty nápady podělila.

„Avo?“ zavolala z vedlejšího pokoje Becca a hlavní dveře se za ní s cvaknutím zavřely. „Jsi tady?“

Ava Jade s povzdechem zaklonila hlavu a zadívala se do stropu. Zavřela oči, odhodila osušku směrem ke koupelně a odešla z ložnice.

„Zlato, kdes byla? Psala jsem ti, ale tys ne—“

Sotva nás Rebecca Hartová uviděla vycházet z Aviny ložnice, šokovaně zmlkla.

„Promiň, Bec,“ odpověděla Ava Jade zřetelně otráveným hlasem. „*Něco* mě zdrželo.“

Poslala výmluvný pohled naším směrem a u toho se snažila nacpat příliš mnoho kávy do misky v páce kávovaru.

„Hm,“ zamumlala Rebecca, střelila očima mezi námi a svou spolubydlící a polkla. Obezřetně zamířila do kuchyně. „Počkej,“ řekla a opatrně vzala Avě páku z třesoucích se rukou. „Udělám to.“

Zastavila se, něco Avě Jade pošeptala a ta velice mírně zavrtěla hlavou.

„Omlouvám se za ten vpád, Bec,“ promluvil jsem. „Přišli jsme jenom vyzvednout Avu Jade, brzo vypadnem.“

Překvapeně otevřela pusu a zesinala. Neodpověděla mi, místo toho se zadívala na svou kamarádku, jestli jí to potvrdí.

Ava Jade se ztěžka opřela o kuchyňskou linku a tiše si povzdechla. Pozorovala kávu, jak pravidelně kape z páky do hrnku ve tvaru misky.

„Greyi,“ zavrčel jsem.

Bratr se otočil a zamířil zpátky do ložnice, aby sbalil Avě věci do tašky, kterou stále svíral v ruce.

„Avo?“ zašeptala Rebecca s panikou v hlase. Slova byla určená pouze mému Vrabčákovi. „Ty s nima fakt půjdeš?“

„Ne,“ odpověděla a upřela na mě přes místnost oči. „Nepůjdu.“

„Ano,“ namítl jsem a udělal další krok ke kuchyni. „Půjdeš.“

Becca vypnula napěňovací trysku kávovaru, praštila kovovým džbánkem s horkým mlékem na mramorovou desku tak, až z něj část vychrstla, a prudce se k nám otočila.

„Hele, nemám sakra tušení, co tady děláte,“ prohlásila s ustrašenýma tmavýma očima a nemístnou touhou chránit svou kamarádku. „Ale jestli Ava Jade říká, že s váma nepůjde, tak *s váma nikam nepůjde*. Měli byste odejít.“

Povytláhl jsem obočí ve snaze to s Beccou urovnat pohledem, který jsem považoval za pokorný a nevýhruzný. Když jsem se zadíval na Avu Jade, pozorovala mě, jako by mě analyzovala.

„To je v pohodě, Becco,“ pronesla a natáhla ruku, aby spolubydlící na uklidněnou stiskla paži. „Corvus ví, že s ním nikam nepůjdu. Je dost chytřej, aby věděl, že kolikrát mě do Vraního hnízda odtáhne, tolikrát od-tamtud uteču. A taky ví, že bych se příště mohla rozhodnout, že cestou ven podříznu pár krčků.“

„Hmm,“ zamumlal Rook skoro neslyšně.

Z jejího vzdoru mi zrudl zátylek. Sbalil jsem ruce do pěstí, zatnul čelisti a ztuhl.

Zásah, Vrabčáku.

Becca na kamarádku kývla, najednou zase zaneprázdněná přípravou kávy. Nalila napěněné mléko do hrnku s espresem a podala ho Avě Jade. Když z něj poprvé upila, vypadala, jako by se snad měla na místě udělat. Žaludek se mi sevřel závistí.

Koukla na mě přes okraj hrnku a čekala, jakou další kartu vynesu.

„Hej, tak ji tu nech,“ prohlásil Rook a šoural se do kuchyně. Vstoupil mezi Avu Jade a Beccu a malíčkem zvedl šálek z horní plochy kávovaru. S úsměvem ho podával Becce a Avu Jade naprosto ignoroval. „Mohla bys mi taky jedno udělat, lásko?“

Nervózní Becca si odkašlala, nabídnutý hrnek si vzala a mírně přikývla. Dala se do přípravy dalšího latté.

Probodl jsem Rooka výmluvným pohledem a beze slov mu tak sdělil, že si o jeho pitomém výstupu popovídáme později.

„Fajn,“ vydechl jsem, právě když Grey vyšel z Aviny ložnice s plnou taškou oblečení. Byl jsem tak otrávený, až mě svédila kůže. Jestli mě bude dál takhle provokovat, brzo vybuchnu.

Jak to vlastně dělá?

Nic na mě nikdy takový účinek nemá.

O to jsem se postaral.

Jsem za všech okolností klidný.

Nikdy neztrácím hlavu.

Jenom s ní.

„Můžeš tu zůstat,“ ustoupil jsem, obrátil se zpátky k Vrabčákovi a probodl ji tvrdým pohledem. „Ale jeden z nás tady zůstane s tebou. Jeden z nás tě bude mít neustále na očích.“

Zarazila se s hrnkem latté ve vzduchu a ušklíbla se.

Vytáhl jsem mobil z kapsy a vytiskl její číslo, moje rozružené prsty se však dvakrát spletly, než to udělaly správně. Byla to jedna z prvních věcí z její složky, co jsem si uložil do paměti.

Napsal jsem jí zprávu, ve které bylo moje, Rookovo a Greyovo číslo. „Právě jsem ti poslal čísla na každého z nás. Pokud ti napíšu, odpovíš mi. Pokud ti zavolám, *vezmeš to*.“

Výraz jí zkysl.

„A jestli ne?“

Zabrnělo mě na páteři.

„Jestli ne, odtáhnou tě zpátky do Vraního hnízda a navrhnu pro tebe vlastní celu,“ varoval jsem ji. Představil jsem si ji zamčenou za železnou mříží, spoutanou v řetězech a tak nahou, jak byla ještě před pár minutami, a znovu mi z toho ztvrdlo péro.

„Nemysli si, že to neudělám,“ dodal jsem. „Měl bych z toho obrovskou radost.“

4. KAPITOLA

Ava Jade

Totální zatracený kretén.

Mumlala jsem si ta slova pro sebe poslední dvě vyučovací hodiny, sotva schopná se na cokoli soustředit. Nejmíň padesátkrát mi prolétlo hlavou, že bych se prostě vypařila.

Přestože jsem ty dvě hodiny nebyla ve třídě ani s jednou z Vran, jejich autorita byla všudypřítomná.

Nepochybovala jsem o tom, že sotva bych vykročila ze dveří učebny, někdo by poslal Corvovi informaci o mém pohybu. Už jsem si všimla dvou čtvrtáků, kteří mě sledovali. Ti kluci vypadali, že usilují o to, aby se taky jednou stali členy gangu, pokud zvládnou zkoušky.

Pokud teda Diesel usoudí, že vůbec stojí za to, aby je podstoupili.

Ale mohla bych zmizet. Víím, že bych mohla.

Chci to však?

Chci riskovat, že budu muset strávit zbytek života, nebo přinejmenším několik následujících let na útěku? Neustále se ohlížet přes rameno? A že třeba stejně

skončím mrtvá dřív, než budu smět legálně pít alkohol?

Do háje s tím.

Vrány tvrdí, že z toho pro mě nevede cesta ven, ale já vím aspoň o jedné. Pokud je všechny porazím, nemůžou mě vlastnit. Mohla bych vyměnit jejich tajemství za vlastní svobodu. Zničit je zevnitř.

Zbývala mi jediná karta. Byla bezpečně uložená za dřevěným prknem ve tmě a mezi pavučinami v mém šatníku. Polda Vick by mi moc rád pomohl, kdybych se rozhodla jeho nabídku přijmout.

Pár minut před koncem poslední hodiny mi v kapse hlasitě zabzučel mobil. Zaťala jsem zuby a vzhledla od prázdného papíru k učiteli.

Oči pana Williamse se na okamžik střetly s mými, vzápětí však uhnul pohledem a ten zvuk ignoroval.

Hmm.

Vytáhla jsem mobil z kapsy všem na oči, teď už zvědavá.

Na displeji se rozsvítila zpráva.

Kretén: *Před učebnou na tebe bude čekat Grey.*

Nedělej to zbytečně složitý.

Protočila jsem panenky a neobtěžovala se na to odpovédět. Zastrčila jsem mobil zpátky do kapsy.

Pan Williams ke mně znovu zabloudil očima a našpulil rty, pak se zase začetl do knihy.

Takže to nebyla náhoda.

Opravdu mi telefon nezabaví ani mě nenapomene.

To jsou ty výhody života v nucené blízkosti neslavně proslulých Vran.

Beru to.

Beru to všechno.

Když zazvonilo, zastrčila jsem prázdné papíry do učebnice a vylétla ze dveří. Chtěla jsem se dostat

do svého pokoje dřív, než by mě tam mohl Grey doprovodit. Nepotřebuju utvrdit lidi v tom, že patřím Vránám. Corrovovi se i bez mojí pomoci povedlo zařídit, aby si to všichni mysleli.

„AJ,“ oslovil mě Grey, sotva jsem vyběhla ze dveří. Prudce jsem se zastavila a rozladěním se mi zachvěly ruce. Sevřela jsem je do pěstí.

„Ach, fajn,“ vydechla jsem a snažila se nedat frustraci najevo. „Už jsi tady. Právě včas. Jdeme si zaběhat.“

„Cože?“

„Za-bě-hat,“ pronesla jsem zřetelněji a pochybovačně na něj pohlédla. „Víš, je to jako chůze, ale rychlejší.“

„Umírám hladu. Napadlo mě, že bysme mohli –“

„To byl špatnej nápad. Najíme se potom. Doufám, že máš s sebou nějaký lepší boty.“

Shlédla jsem na jeho vysoké kožené hnědé boty s vyplazeným jazykem a rozvázanými tkaničkami. V těch mi v žádném případě nebude stačit. Ne že by mě to zajímalo. Potřebuju si zaběhat, a to hned. Než kvůli té nahromaděné energii a vzteku vybuchnu. A jestli Grey nechce stát v dosahu výbuchu, měl by radši zmlknout a nevzpírat se.

Grey otevřel pusu, aby něco namítl, znovu ji však zavřel, stiskl rty k sobě a sarkasticky máchl rukou k chodbě. „Jak chceš. Půjdem si teda zaběhat. Ty první.“

Cestou k mému pokoji jsme spolu nemluvili. Převlékla jsem se a zavázala si tenisky. Mlčeli jsme, i když jsme procházeli chodbami až k východu na zadní zahradu a mířili ke stezce v zadní části kampusu. Naše boty vrzaly po dlažbě, potom po kamelech a nakonec po trávě.

Když jsem si vzpomněla na zlověstné zprávy od svého rádoby stalkera, které stále zabíraly místo v paměti mého telefonu, přejel mi lehký mráz po zádech. Neběžela jsem po téhle stezce už týdny, ale teď, s Greyem po boku, to snad bude bezpečnější.

Ach, ty výhody.

Strčila jsem si do uší sluchátka, zrovna když otevřel pusku, aby mi něco řekl. Ukázala jsem na ně s falešně omluvným úšklebkem na rtech. „Promiň. Neslyším tě,“ řekla jsem, pustila si hudbu a rozběhla se. Svěží vzduch ve stínu vzrostlých stromů působil blahodárně na moje nervy.

Grey se mnou držel krok snadněji, než jsem si myslela, že bude v těch botách možné. Když si je teď pevně zavázal, asi nebudou tak úplně marné.

Potom už jsem se dívala před sebe a snažila se ignorovat, že je tu se mnou, a nechala jsem se pohltit fyzickou námahou, větrem a vůněmi lesa.

V uších mi Lola Blanc křičela slova písně *Angry Too* a rozptylovala mě dost na to, aby se mi myšlenky nezatoulaly zpátky do bezútěšného území.

Musela jsem se usmát, protože jsem si vzpomněla, že si Rook a Corvus musí každou minutou všimnout, že jim chybí kliky u dveří. Držela jsem se té drobné radosti a nechala ji, aby mě poháněla kupředu. Když jsem odtamtud odcházela, byla jsem si jistá, že jim přijde upozornění z kamery. Možná jim přišlo. Zřejmě mě právě kvůli tomu začali hledat, ale ještě netuší, že v tom povlaku na polštář, co jsem měla přehozený přes rameno, byly skoro všechny kliky, co měli v domě.

„AJ,“ křikl na mě Grey o něco později, ale přes muziku v uších jsem ho stěží slyšela.

Jestli mu neodpovím, možná zmlkne a přestane mi

radost z běhu ničit. Doufám, že už není unavený. Ještě jsem zdaleka neskončila.

„AJ!“

Do prdele.

Zničený okamžik.

Zastavila jsem se a vytrhla si pecku z ucha. Ztěžka jsem oddechovala a po zádech mi stékal pot. „Co je?“

„Hele, můžeme prostě...“ Grey se odmlčel. Taký byl trochu zadýchaný a látka kolem výstřihu tmavě zeleného trička mu od potu ztmavla. Zamračil se.

„Kdo je to?“ zeptal se a ukázal na sluchátko mezi mými prsty, ze kterého hlasitě hrála písnička *Anthem of the Broken* od Primala Ethose.

Obrátila jsem oči v sloup. No jasně, že nezná Primala Ethose. Grey pravděpodobně poslouchá jenom nejlepší čtyřicítku songů, nebo co to hrají v rádiu Virgin, stejně jako jeho nanicovatá mrcha bývalka nebo bývalá kamarádka s výhodami, nebo co vlastně byla.

Ucítila jsem kyselou pachut' a proklela samu sebe, protože mnou projela vlna žárlivosti a zanořila se mi hluboko do morku kostí.

„Toho neznáš,“ vyštěkla jsem a popotáhla. Popadla jsem dech a přeskakovala z nohy na nohu, abych nevychladla. „To by vyžadovalo, abys měl hudební vkus.“

Grey vykulil oči a pootevřel rty, aby něco řekl, ale nepromluvil.

„Co chceš, Wintersi?“ zeptala jsem po vteřině ticha. „Narušuješ mi opojení z běhu, abys věděl.“

Kývl hlavou zpátky ke stezce. „Pojď, můžeme klusat a povídat si.“

Zavrčela jsem, našťvaná, že mi ničí radost z běhu, ale byla jsem ráda, že jsme se aspoň zase dali do pohybu. S nelibostí jsem vytáhla i druhé sluchátko a zastrčila obě do kapsy běžeckých šortek.

„Chci se omluvit,“ začal s hlavou sklopenou k zemi a napnutou čelistí.

To mě tak překvapilo, že jsem taky zaťala čelisti. Nechtěla jsem to poslouchat. Nestála jsem o omluvu, chtěla jsem získat zpátky svou zatracenou svobodu.

Pokud se zbavím své zlosti, nezbyde mi žádný štít, ale před tím, co se chystá, budu potřebovat obrovský štít.

„Za co?“ zajímalo mě. „Že jste mě připravili o svobodu? Že mě chcete vlastnit? Že jste mě zamkli v tom –“

„Za to všechno,“ přerušil mě a se svráštěným obočím ke mně zvedl oči.

Uhnula jsem pohledem. „Nemrzí tě to,“ zamumlala jsem. „Tvoje takzvaná omluva není určená pro mě. Omlouváš se kvůli sobě. Aby ses necítil tak provinile. Strč si to do prdele, Greyi.“

„Tak to není –“

„To je jedno. Už to nejde vrátit.“

„AJ...“

„Prostě přestaň, jasný?“ Prudce jsem se na stezce zastavila a přinutila ho taky stát. „Je mi fuk, že tě to mrzí. To mi nijak nepomůže.“

Ve spánku mu zacukal sval. Obloha nad námi zaburácela a podtrhla mou zlost. Pod stíny stromů jsem si doteď nevšimla, že se zatáhla. Nad hlavami se nám honily bouřkové mraky a zahalovaly Thorn Valley do skvrnitě temnoty.

„Kromě toho...“, pokračovala jsem a povzdechla si, protože moje radost z běhu už naprosto vyprchala. „... mám tušení, žeš to nebyl ty, kdo mě v tom prokletém pokoji zamkl.“

Grey sebou škubl.

„Tvůj brácha má problém s tím, že potřebuje všechny ovládat.“

Stiskl rty.

„Ovšem jeho hlavní problém je, že je hajzl,“ zamumlala jsem spíš pro sebe než pro Greyovy uši.

Prohrábl si rukou vlhké blond vlasy. „Ty ho neznáš tak jako my,“ pronesl klidnějším hlasem. „Působí jako panovačnej hajzl a v podstatě to sedí, asi jo, ale taky má silnou potřebu nás chránit. Je –“

„To mě nezajímá,“ přerušila jsem ho a otočila se na patě, abych se pomalu vydala zpátky k Briarově akademii, protože jsem cítila ve vzduchu déšť.

„Počkej,“ křikl Grey, popadl mě za zápěstí a zastavil mě. „Prostě mu dej šanci. Líp ho poznej. Víím, že on by rád poznal tebe.“

Hlasitě jsem se zasmála, spíš zavyla.

„Ten parchant ztratil mou dýku,“ začala jsem a vytrhla mu zápěstí, ale přikročila k němu blíž, aby viděl v mých očích odhodlání. „Kterou mi mimochodem zatím nenahradil. Pokusil se mě vydírat. Snažil se mě vlastnit. A to nemluvím o tom, že je nesnesitelně panovačnej a nestydatej čurák. Je mi u prdele, jestli mě chce poznat. Já totiž nechci poznat jeho.“

Sotva mi ta poslední jedovatá slova splynula ze rtů, uvědomila jsem si, že to je lež. A kvůli tomu jsem zuřila ještě víc.

Podrážděně jsem rozhodila rukama.

„To nedělal jenom on,“ pronesl po chvíli tiše Grey. „My... Rook a já... v tom jedeme taky.“

Měl samozřejmě pravdu. Nemůžu všechno svádět na Corva, kdovíproč však pro mě bylo nejsnadnější nenávidět právě jeho. A nebyla jsem připravená toho nechat.

Zaklonila jsem hlavu a zhluboka se nadechla, abych v sobě utišila probouzející se temnotu. „Víš ty co? Prostě se vraťme.“

V kapse mi hlasitě zabzučel mobil. Zatřásla jsem zuby. „My o vlku...“ zabručela jsem, protože jsem očekávala další zprávu od Corva. Štvalo mě, že se budu muset v dohledné budoucnosti potýkat s jeho pitomými textovkami a bezpochyby i telefonáty.

Jenže mi nepsal on.

Neznámé číslo: *Tos pěkně podělala, Avo Jade.*

Myslel jsem, že jsi chytřejší.

Dech se mi zadrhl v hrdle a okamžitě jsem zvedla hlavu a rozhlédla se po lese kolem sebe, jenže jsem nikoho neviděla. Nic než přerostlý plevel a stromy.

Mobil mi v ruce znovu zabzučel.

Neznámé číslo: *Nejdřív ten blondák. Věděl jsem, že to je pouhej omyl. Jenže pak jsi dovolila tomu hajzlovi, aby se tě dotýkal za tím závěsem, a dokonce ses tvářila, jako že si to užíváš. Hnus. A teď jsi přesně tam, kde tě Diesel chce mít, a nemůžeš z toho vinit nikoho jinýho než sebe.*

„Kdo ti píše?“ zeptal se Grey a přistoupil blíž.

Ustoupila jsem a odvrátila se od něj, protože mi na displeji vyskočily další dvě zprávy.

Neznámé číslo: *Jsi jenom zmatená, já vím, ale to tě neomlouvá.*

Neznámé číslo: *Nedělej si starosti, lásko, pomůžu ti... Ale jestli jim dovolíš, aby se tě zase dotkli, nedáš mi na vybranou a budu tě muset potrestat.*

Mám tě, ty podělanej hajzle.

Je to on. Celou dobu je to on. Vysmívá se mi. Provokuje mě. Snaží se mě vyděsit.

Parchant.

Nikdo jiný neví o tom, že jsme při tom zápase byli spolu za závěsem. Nikdo nás tam nemohl vidět. Ta mezera kolem závěsu byla malinká. Není možné, aby...

Je to Corvus.

Už od začátku.

„Já ho zabiju,“ pronesla jsem vážně a rozběhla se mezi stromy přímo směrem k Vranímu hnízdu. Grey za mnou zaostával a křičel na mě, ať na něj počkám. Ať mu povím, co se děje.

Zaslechla jsem, jak spadl a zaklel. To je dobře. Teď už nemá šanci mě dohonit.

Temnota, kterou jsem se v sobě snažila potlačit, se s novou silou vrátila. Vytryskla z hlubin mé duše jako gejzír.

Už od začátku jsem měla tušení, že mi píše on. Měla jsem svému instinktu věřit. Teď už jsem o tom nepochybovala.

Legrační bylo, že i když tohle nebyla moje pravidelná trasa, kterou běhávám k Vranímu hnízdu, stejně jsem přesně věděla kudy dál. To místo mám uložené v paměti, jako by to byl magnet, k němuž mě vede kompas. Přitahovalo mě, jako bych tam chodila celý život.

Soustředila jsem se na svůj cíl a Greyovy kroky v lese už téměř neslyšela, jen jako vzdálené bzučení v uších.

Nemohla jsem uvěřit tomu, jakou má Corvus drzost.

Tohle byla naprostá ubohost, dokonce i na někoho jako on. Dokážu pochopit jeho přezíravé chování i jeho potřebu mě ovládat a zaútočit na mě, když si myslí, že představuju hrozbu. Ovšem tohle je prostě kruté. Proč to dělá?

Čeho se tím snaží dosáhnout? Chce snad, abych utekla? Zkouší mě vystrašit, abych vzala nohy na ramena? Aby mě pak Diesel zabil? Tak by si nemusel ušpinit ruce sám.

Musí to být ono. Nenapadá mě jiný důvod, proč by to dělal. Leda že by ujížděl na tom, že se holky cítí

nepříjemně. Podle toho, co o něm vím, je to taky možnost.

Tak či tak mu tohle neprojde. A jestli o tom Rook a Grey věděli, půjdou ke dnu s ním. Něco mi však napovídalo, že v tom s ním nejedou. Tohle je typické pro Corva. Ve stejnou dobu, kdy mě začalo bolet na hrudi, mi pálení v nohou přineslo naprostý rauš.

Zanedlouho mě však bolelo celé tělo a třásla jsem se spalující zlostí.

To odhalení mě bodlo, jako když vás někdo zradí. Bylo to ovšem k smíchu. Jak jsem se mohla cítit zrazená, když jsem mu beztak nikdy nedůvěřovala?

Vyběhla jsem zpoza stromů na štěrkovou cestu vedoucí k Vranímu hnízdu.

Hlavní dveře byly pootevřené a rover stál před domem. Kufr zůstal taky otevřený. Viděla jsem v něm několik plných nákupních tašek a balenou vodu. Vypadalo to, že právě přijeli domů.

Ve dveřích se objevil Corvus. Vyšel z domu, aby odnesl z roveru zbytek potravin.

Najednou jsem viděla rudě.

S třesoucíma se rukama jsem k němu vyrazila.

„Ty hajzle!“

Z dálky mě vyhledal očima a svraštil čelo. Pootevřel rty. Překvapilo ho, že mě tu vidí.

„Vrabčáku?“

Rozběhla jsem se k němu. V ledově modrých očích se zablýskl šok, už ale bylo pozdě.

S telefonem stále sevřeným v pěsti jsem do něj vrazila a druhou rukou jsem ho praštila do širokého hrudníku.

Zavrávoral tři kroky zpátky a zašklebil se.

„Co máš do prdele za problém?“ chtěl vědět.

„AJ!“ zavolal za mnou zadýchaně Grey a přibíhal po cestě k nám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nekalé zkoušky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.